

CHỊ ƠI VƯỜN CŨ HOA HỒNG CÒN TƯƠI

T

ừ khi chú Út của Tổ Quyên bị té gãy chân, sau đó trở thành có tật phải đi cà nhấc thì ông bà nội rầu lắm. Ông nội ngoài bảy mươi lại bị bệnh tê thấp hành hạ khiến ông đau nhức quanh năm, đi đâu cũng phải chống ba-ton. Nhà tuy đông con trai, nhưng áp dụng đúng câu giàu út ăn khó út chịu, chú út của Quyên sau khi lập gia đình vẫn ở với ông bà nội để tiếp trông nom ruộng đất, vườn tược. Những người anh lớn đã lập nghiệp trên Sài Gòn. Bác Ba Đạt có hai chiếc xe vận tải, chuyên chở hàng hóa từ Sài Gòn đi các tỉnh miền Trung. Bác Tư Hậu có hãng xuất nhập cảng. Cả chú Sáu Tiến cũng có tiệm bán gạo bề thế ở chợ Thị Nghè. Chỉ có ba má Tổ Quyên là hơi ạch đuội. Chú năm Tuân, ba của Quyên làm kế toán trưởng trong một viện bào chế ngoài Đường Tự Do. Gia đình có căn nhà sát mặt lộ trên con Đường Lê Quang Định. Vốn có máu thương mại trong người, ở hồng chịu nổi nên thím Năm bày ra bán gạo lẻ, nước mắm, đường, than củi... Ai cũng khen thím có "doan buôn bán", vì lúc nào tiệm cũng đông khách. Tuy không giàu có bằng các anh em khác, nhưng chú thím Năm cũng không có gì đáng để phàn nàn.

Riêng Tổ Quyên hằng ngày lót lót ôm cặp theo chân hai người chị họ con bác Ba Đạt, đi học ở Trường Tiểu Học Chi Lăng. Ngôi trường tọa lạc gần Lăng Ông Bà Chiểu, có thể nói là sát vách Trường Mỹ Thuật Gia Định. Cái điều khiến cho cô bé Tổ Quyên không thể nào quên được là cái sư đoàn bán quà đông ken trước cửa trường. Bao nhiêu tiền bà má cho, trước sau gì cũng chui vô túi của mấy bà bán quà vặt này.

Tưởng đâu dòng đời cứ êm xuôi mãi, nào ngờ cuối năm lớp nhì, sau tai nạn của chú Bảy Khang, ông nội Tổ Quyên lên tiếng kêu gọi lòng hiếu thảo của mấy người con, nếu có thể về quê giúp ông cai quản ruộng đất. Tất nhiên là các ông con lắc đầu quầy quậy, trừ ba của Tổ Quyên. Chú Năm Tuân thích sống cuộc đời tự do, thoải mái và yêu những khoảng không gian bao la bát ngát. Từ mấy năm nay, hằng ngày phải giam mình trong bốn bức tường, trước mặt, trong đầu chỉ chít những con số, chú đã bức lắm rồi. Thì đây là cơ hội ngàn vàng giúp chú thoát khỏi cái cuộc sống đều đều buồn tẻ đang đè nặng trên vai. Thím Năm phản đối kịch liệt. Đang làm ăn khấm khá, lại quen với những tiện nghi nơi đô thành, nhất là trước viễn ảnh phải đâm đầu trở lại kiếp làm dâu, thím Năm cảm thấy cuộc đời mình sẽ đen thui không thua gì cái đồng than đước thím chắt ngoài sân để bán cho bà con lối xóm! Nhưng rồi những lời òn ỉ của ông chồng đẹp trai, hào hoa phong nhã lần lần khiến lòng thím mềm như bún. Cuối cùng hai vợ chồng thu xếp bán căn nhà và sang tiệm gạo, dắt con gái về quê. Năm đó con nhỏ mới mười hai tuổi.

Nhỏ rồi cái xóm Bình Hòa với biết bao là luyến thương, tiếc nuối. Từ hai tháng nay Tổ Quyên đóng vai chim xanh đưa thư của anh Minh, con Bác Ba Đạt, đến chị Lê Nga là chị của con Kim Chi, bạn thân của Tổ Quyên. Nhà Kim Chi là một ngôi biệt thự kiểu xưa rất đẹp, cách nhà Tổ Quyên chưa đầy năm chục thước. Má nó sang trọng lắm. Bà không làm động móng tay, quần là áo lượt, suốt ngày chỉ đi dạo phố sắm đồ, hoặc đánh tứ sắc với các bà bạn cũng thuộc loại sang trọng như bà. Rất dễ hiểu, ba của Kim Chi là một nhân vật lớn trong chánh quyền thời đó. Tổ Quyên thích qua chơi với Kim Chi vì vườn nhà nó rộng, mặc sức cho hai đứa chạy nhảy, hái trái cây thỏa thích mà không bị rầy.

Trong góc vườn, gần cây vú sữa hột gà là cây mận da người. Con Kim Chi nói mấy cây này phải lấy giống tận dưới Sa Đéc. Có lần Tổ Quyên cầm trái mận bóng ngời một màu xanh cầm thạch, kẻ sát cánh tay rồi hỏi bạn:

- Nè Kim Chi, mày thấy da trái mận này có giống da người ta chút nào không vậy?

- Ừa hồng giống chút nào. Vậy mà hồi đó tới giờ tao đâu có để ý.

Quyên đưa trái mận ngang tầm mắt, vừa ngắm nghía vừa nói:

- Tao thấy nó xanh giống da con kắc kè!

Kim Chi hét lên:

- Ý ẹ ghê quá! Nghe mày nói tao hết dám ăn luôn.

Tổ Quyên cười hi hi:

- Mày chê thì còn tao đây chi. Cho mày hay tới anh Minh, anh Sơn con bác ba tao cũng khoái mận này lắm nghen. Mỗi lần bà nội tao dưới quê lên chơi, đem thứ mận da... cắc kè này lên là mấy ổng giành ăn với mấy chị tao như điên. Tao thì khỏi, tại tao ăn... ké mận nhà mày.

Nói rồi Tổ Quyên đưa trái mận lên miệng cắn, nhai nhóc nhách ngon lành. Con Kim Chi bỗng à lên một tiếng như vừa nhớ lại một chuyện gì đó:

- Mày biết hôn, ngày hôm kia tao tình cờ thấy chị Nga đạp xe từ trường về, có anh Minh mày đạp xe tò tò ở phía sau.

Tổ Quyên giựt mình, nhưng cố cãi:

- Vậy mà mày cũng thấy lạ! Thì họ tình cờ đi học về một lượt...

- Nhưng cái kỳ kỳ là bà Nga đứng trước cổng không chịu vô liễn như mọi khi. Anh mày chạy ngang ngó chỉ cười, chỉ cũng cười lại với anh. Sau đó, đạp đi một khúc rồi mà anh Minh còn ngó ngoái lại cười với bà Nga nữa đó mày. Lúc đó bà mới chịu vô nhà. Tao không biết họ quen nhau từ hồi nào.

Tổ Quyên chắc lưỡi:

- Thôi, mày để ý tới chuyện người lớn làm chi. Má tao nói chị Nga mày đẹp như tiên thì thiếu gì người chạy theo... thả dê.

Mà chị Nga đẹp thật. Da chị trắng như đôi phấn. Người dong dong mình đây, nên cái áo dài tím chị mặc mới thướt tha làm sao! Riêng đôi mắt mới là đặc biệt. Nó không tròn như mắt bồ câu mà lại xếch lên, đen lóng lánh. Má Quyên nói đó là cặp mắt phượng. Đôi môi hồng tự nhiên của chị mỗi lần cười lại khoe hai hàm răng trắng đều tăm tắp. Riêng mái tóc mây đen mun xõa tới ngang lưng được chị cưng đặc biệt. Mỗi tối chải một trăm lần với cây lược đồi mồi chị mua hồi cả nhà đi du ngoạn Hà Tiên. Chẳng bù cho con Kim Chi, cái đầu khết nắng vì chạy chơi ngoài vườn với Tổ Quyên.

Chị Nga thích hoa hồng lắm. Trong vườn, chị xin ba má cho trồng rất nhiều hồng. Mỗi lần gia đình lên Đà Lạt nghỉ mát, thế nào chị cũng kỳ kèo được mang về vài cây. Vì vậy mà vườn nhà con Kim Chi lúc nào cũng rực rỡ sắc màu. Những đóa hồng, cánh mịn như nhung, đỏ tựa ráng chiều, hồng phớt như má các cô gái đương xuân, vàng đài các, trắng kiêu sa và tỏa hương thơm ngát.

Chị Nga săn sóc hồng giống như bà mẹ săn sóc con thơ. Cuối tuần chị cứ quanh quẩn bên những gốc hồng. Cắt

tia, bốn phân v.v... Hai con nhỏ xíu xon cứ cười nhạo mỗi khi thấy chị cúi xuống hôn hít từng đóa hoa, rồi ngẩng lên, cặp mắt lim dim, thở ra những hơi dài khoan khoái giống như mấy tay ghiền thuốc phiện, sau khi phi thì... phê!

Thấy tụi nó cười, chị Nga mỉm cười:

- Tụi bây biết gì. Hồng là chúa của các loài hoa. Nó vừa có sắc vừa có hương. Như hoa Lan đẹp vậy mà có thơm tho gì đâu!

Hai con nhỏ ngu ngơ trề môi:

- Bông hồng của chị đẹp mà có ăn được hôn? Tụi em khoái cây mận, cây chùm ruột hơn. Ăn mận, chùm ruột... chấm muối ớt hay mắm ruốt thì...

Nói tới đây tụi nó còn giả bộ chép miệng, nuốt nước miếng ừng ực ra vẻ ngon hết cỡ. Chị Nga vùng vằng:

- Thôi, không thèm nói chuyện với tụi phàm phu tục tử như tụi bây!

Thấy chị giận dữ, hai đứa cùng phá lên cười khiến chị Nga cũng cười theo. Chị cúi lên đầu mỗi đứa một cái đầu để nói cho chưa!

Cách đây chừng một tháng anh Minh qua nhà Tổ Quyên, nhà Bác Ba cách nhà Quyên có hai căn. Anh hỏi thăm vợ vẫn năm ba câu, rồi lấy trong cuốn sách anh cầm theo một phong thơ màu xanh lơ rất đẹp đưa cho con nhỏ.

Thấy vẻ mặt ngơ ngác của cô em, Minh ấp úng:

- Quyên làm ơn đưa giùm anh bức thơ này cho Nga, chị của nhỏ Kim Chi. Nhớ đừng cho ai biết.

Thấy Tổ Quyên còn ngần ngại chưa chịu cầm, Minh xuống giọng... xề:

- Làm ơn giúp anh đi mà. Xong việc anh thưởng. Nhỏ muốn gì anh cũng chịu hết.

Con nhỏ chợt nhớ tới cây kẹp tóc hình con bướm trên mái tóc búi bèo mà của con Ngọc Quỳnh trong lớp. Nhỏ này cũng con nhà giàu như Kim Chi, nhưng lại điệu rơ điệu rụng. Mấy đứa bạn trong lớp thường nhìn một cách thèm thuồng những bộ quần áo sang trọng, những món trang sức tuy nhỏ nhỏ nhưng rất xinh đẹp của Ngọc Quỳnh. Tổ Quyên bắt chẹt anh Minh. Anh gật đầu lia lịa. Con nhỏ hứa hẹn sẽ đưa bức "tâm thư" của anh Minh tới tay người đẹp.

Sau này anh Minh kể cho Tổ Quyên nghe là anh đã bền chí đạp xe tò tò đi theo chị Nga cả tháng trời. Bất kể nắng mưa. Một hôm ông Trời giúp anh Minh bằng cách cho sợi giây sên... nhai vạt áo dài của chị Nga te tua. Anh Minh bèn biểu diễn một màn "Anh hùng cứu Mỹ nhân" khiến người đẹp cũng ... hơi hơi cảm động! Rồi từ đó họ mới bắt đầu trao nhau những cái liếc mắt, những nụ cười e ấp trên con đường từ trường Gia Long về nhà. Năm đó chị Nga sửa soạn thi bằng Thành Chung và anh Minh đang học lớp "première" trường Jean-Jacques Rousseau. Dưới con mắt của Tổ Quyên thì hai anh chị rất xứng đôi. Anh Minh của Quyên giống hệt bác Ba nên đẹp trai lắm. Anh cao cỡ một thước bảy, mũi cao, mắt sâu, mái tóc dày dợn sóng đen mun. Lúc anh cười khoe chiếc răng khểnh nơi khóe môi mới là thần sầu! Nhiều cô ở cái xóm Bình Hòa này mê anh lẫn lóc, nhưng không cô nào địch lại chị Lệ Nga.

Tổ Quyên ngạc nhiên không biết họ nói gì với nhau trong thơ, mà có khi nhỏ phải đưa qua đưa lại một tuần tới ba, bốn lần! Khi nêu thắc mắc thì anh Minh cười cười, nháy mắt với nhỏ:

- Đừng gấp. Mai mốt lớn lên nhỏ sẽ biết liền hà. Bây giờ anh có nói nhỏ cũng hông hiểu đâu.

Một hôm Tổ Quyên để bức thơ trong túi áo như thường lệ. Đợi lúc thuận tiện, thí dụ như con Kim Chi chạy vô nhà uống nước hoặc đi tiểu, Tổ Quyên sẽ phóng thiết lộ vô phòng chị Lệ Nga, móc túi đưa ngay cho chị rồi đóng trở ra vườn, tình queo như không có chuyện gì xảy ra. Nhưng hôm đó trời xui đất khiến gì mà con Kim Chi cứ ở riết ngoài vườn, túm quá Tổ Quyên phải giả bộ mắc tiểu để đi vô nhà. Nhỏ ba chân bốn cẳng đi thiết lộ. Ngang phòng ngủ thấy Lệ Nga đang ngồi gào bài, nhỏ mừng quá bước vô đưa bức thơ rồi trở ra liền. Ra vườn không thấy Kim Chi đâu, Tổ Quyên kêu Chi đi Chi hồi hai ba tiếng mới thấy con nhỏ này từ trong nhà tà tà đi ra, tay cầm ly nước đá lạnh. Kim Chi tới trước mặt Tổ Quyên, nhìn bạn bằng nửa con mắt, miệng cười miêng chi cọt:

- Hồi nãy tao thấy mày từ trong phòng bà Nga đi ra...

- Đâu... đâu có... Tú Quyên ú ớ.

- Tao còn thấy mày đưa cho bà cái gì nữa đó. Mày không nói thiệt tao nghỉ chơi với mày luôn.

Nghe tới đây Tổ Quyên hết hồn. Nhỏ mím môi suy nghĩ hồi lâu rồi bắt Kim Chi thề độc nhỏ mới chịu... tiết lộ.

Nghe xong, Kim Chi dẩu mỏ, nguyệt bạn một cái:

- Vậy mà cũng dẩu tao. Còn nói là bạn thân!

Tổ Quyên chống chế:

- Tại anh Minh với chị Nga dặn tao không được nói với ai. Chắc họ sợ mày mét với má mày thì chết.

Kim Chi gật gù:

-Ừ họ sợ cũng phải. Mày biết hôn, anh Thắng đương theo bà Nga dữ lắm đó. Bà ảnh là bạn của ba tao. Nghe má tao nói nhà họ giàu lắm. Ba anh Thắng có tới mấy xưởng dệt. Ông tàu lai, nhưng má ảnh người Việt. Anh Thắng là con một. Sau này gia tài một mình ảnh hưởng trọn. Họ hay đem quà biếu ba má tao lắm. Mà toàn đồ mắc tiền không hà. Hôm thứ bảy anh Thắng mới đem biếu má tao hộp sâm Cao Ly. Ảnh nói ba ảnh mới đi Hồng Kông về.

-Vậy thì chết anh Minh tao rồi! Tổ Quyên hốt hoảng la lên.

Thấy điệu bộ của bạn, Kim Chi cười hi hi:

-Mày đừng sợ. Tuy ba má tao thích anh Thắng, nhưng chị Nga thì không ưa. Chỉ kêu anh Thắng là công tử bột, tối ngày chỉ biết ăn chơi. Với lại anh Thắng không đẹp trai bằng anh Minh của mày.

Được bạn trấn an nhưng Tổ Quyên không yên tâm lắm. Chiều hôm đó ăn cơm xong nhỏ tút qua nhà bác Ba Đạt. Minh đang cắm cúi học bài, thấy Quyên lên thang gác tưởng có thơ của Lệ Nga, mắt sáng lên. Con nhỏ nhìn thấy anh Sơn đang ngồi học ở bàn gần đó thì... ré! Sơn nghiêm lắm, ít khi đùa giỡn với mấy đứa em, thành thử đứa nào cũng sợ. Nhỏ rón rén đến gần anh Minh, ghé tai thì thào dặn chừng nào rảnh thì qua nhà Quyên có chuyện quan trọng lắm.

Minh ngồi học mà lòng nôn nao, không nhét được một chữ nào vô đầu. Cuối cùng chịu không nổi Minh đành đi qua nhà chú thím Năm. Tổ Quyên kéo anh ra ngồi trước hàng ba rồi kể hết những gì nhỏ biết về người... tình địch nguy hiểm của anh. Minh nghe xong cũng đâm lo. Ba chàng tuy khá nhưng đông con. Cuối năm nay chàng mới thi Bac 1. Trời ơi, cái thằng khỉ đột đó không cần bằng cấp gì hết cũng bỏ chàng xa hàng vạn cây số. Hơn nữa gia đình hẳn lại có giao tình với nhà của Lệ Nga. Càng nghĩ, Minh càng rầu thúi ruột. Cuộc tình mới bắt đầu tưởng êm đẹp, ngờ đâu lại có một chướng ngại vật bự như trái... núi Bà Đen!

Thấy anh đâm chiều nghĩ ngợi, Tổ Quyên cũng ngồi im thin thít. Hồi lâu nhỏ mới rụt rè hỏi bây giờ anh tính sao? Minh quay sang hỏi em, mắt chứa đầy hy vọng:

- Tụi em có cách nào giúp anh gặp Lệ Nga không? Thiệt tình anh và Nga chỉ viết thơ qua lại chớ chưa... nói

chuyện riêng lẫn nào. Anh thấy sau vườn nhà Kim Chi có cái cửa nhỏ...

- Trời đất! Bộ anh tính hẹn chị Nga ở vườn nhà chỉ hả?

Minh nhần nhó:

- Vậy chớ không lẽ hẹn cổ ở nhà anh? Vườn đằng đó rộng, ban đêm không ai để ý đâu.

Tổ Quyền miễn cưỡng nhận lời bàn lại với Kim Chi và Lệ Nga.

Hai hôm sau, Tổ Quyền hớn hờ báo tin với Minh là tối Chúa Nhựt này ba má Kim Chi sẽ đi ăn cưới. Nhà chỉ còn hai chị em, bà vú với chị bếp. Lệ Nga sẽ cho tiền hai người đó đi coi cải lương. Thiệt là an toàn hết cỡ. Hai người mặc sức mà... mùa gặt vườn khuya!

Y hẹn, bây giờ tối anh em Tổ Quyền tới cửa sau. Cái cửa này bước ra con hẻm nằm song song với đường Lê Quang Định. Nhỏ Kim Chi đã đứng chờ ở đó. Đáng lý hai người có thể đường hoàng vô nhà bằng cửa trước, nhưng hai con nhỏ xíu này thấy "làm kiểu này" nó mới thần bí, lỳ kỳ, hồi hộp như trong xi la ma! Nhứt là con Kim Chi phải nghe đúng ba tiếng gõ cửa mới chịu hé ra cho hai anh em Tổ Quyền lách vào!

Kim Chi thì thảo:

-Lẹ lên, chị Nga đang chờ dưới gốc cây khế. Tao dẫn anh Minh lại đó, rồi tụi mình dọt ngen.

Tổ Quyền ừ nhỏ. Sự hồi hộp và cái không khí im lặng trong vườn khiến hai cô nhỏ tự động... xuống tông!

Cây khế gần nhà bếp. Ánh đèn hắt qua khung cửa sổ sáng lờ mờ. Lệ Nga mặc chiếc áo ngắn bằng lụa màu tím lợt, quần trắng. Hai tay cô không ngừng xoắn tít cái khăn mu-soa bằng vải ba tít trắng có thêu mấy bông hồng và hai chữ LN nơi góc, chứng tỏ một trạng thái cực kỳ kích động. Dù sao đây cũng là cuộc hẹn hò đầu đời mà. Nga luôn luôn từ chối lời mời đi chơi riêng của Thắng, viện cớ bận học thi. Nga không ngờ sự từ chối này càng kích thích lòng háo thắng của cậu ta. Từ trước đến giờ Thắng chưa hề thất bại trước đàn bà con gái (nếu không làm sao xứng đáng mang cái tên Nguyễn Đắc Thắng?!) Cha mẹ cậu thì chưa bao giờ "dám" trái ý ông con quý. Nga càng tỏ ra thờ ơ, lãnh đạm bao nhiêu thì Thắng càng vô vấp sẵn đón bấy nhiêu. Hẳn thế sẽ chiếm cho bằng được Lệ Nga. Vì yêu cũng có, mà vì bị chạm tự ái cũng có.

Minh càng tới gần, Lệ Nga càng thấy run! Cô cúi mặt nhìn xuống đất, ngay cả khi Minh cất tiếng gọi Lệ Nga, cô vẫn không dám ngước lên. Tổ Quyền và Kim Chi nháy nhau rút lui vô nhà.

Thấy hai đứa đi rồi, Lệ Nga đánh bạo ngước lên nhìn chàng trai đứng trước mặt, tim nháy thình thịch trong lồng ngực. Minh cũng cảm động không kém. Chàng nhẹ nhàng cầm bàn tay nhỏ nhắn, mềm như nhung nhưng lạnh ngắt của Lệ Nga, cười nhẹ:

- Bộ sợ anh lắm sao mà tay lạnh ngắt như vậy?

Lệ Nga e ấp:

- Đâu có. Tại em hồi hộp quá...

Minh nhìn quanh rồi nắm tay người yêu kéo lại chiếc băng gỗ đặt dưới gốc cây bông sứ già, sát bức tường dùng làm hàng rào, trong sự thất vọng não nề của hai con nhỏ xíu đang núp phía sau cửa sổ trong nhà bếp, cố ý rình nghe cuộc đối thoại của hai kẻ yêu nhau. Hai cô ả xúi Lệ Nga hẹn Minh chỗ cây khế ngọt (cho gần cửa sổ), không ngờ anh chàng Minh lại chọn cây sứ cùi! Thành thử hai cô nàng không nghe được gì cả. Dưới ánh sáng nhạt nhòa của con trăng thượng tuần, họ chỉ thấy mối đầu Lệ Nga còn ngồi xa xa, lát sau thì họ đã xích sát bên nhau thủ thỉ thì thầm. Thình thoàng hai mái đầu còn chum lại... Hai đứa đang bàn tính lén lén mò tới gần để nghe thì thấy Lệ Nga đứng lên. Minh nói gì đó nhưng cô lắc đầu. Sau đó Minh cũng đứng lên, cầm bàn tay Lệ Nga đưa lên môi hôn. Hai con nhỏ bấm nhau cười khúc khích, rồi tà tà đi tới chỗ hai người. Thấy bóng hai đứa Lệ Nga mắc cỡ giựt tay lại. Minh không nói gì chỉ nhìn hai đứa nhỏ rồi cười. Tuy trong cảnh tranh tối tranh sáng nhưng Tổ Quyền cũng thấy mặt ông anh trần trề hạnh phúc. Minh nói với Lệ Nga thôi anh về. Cô chỉ đáp lại bằng tiếng dạ nhỏ. Cả bốn người đi về phía cổng sau. Kim Chi mở cánh cửa, thủ đầu ra ngoài dòm qua dòm lại coi có ai không rồi mới ra hiệu cho hai anh em Tổ Quyền. Bất thình lình Minh quay lại, không nói không rằng giựt lấy cái khăn mu-soa từ tay Lệ Nga rồi bước nhanh ra khỏi cổng. Nàng chơi với kêu với theo anh Minh... anh Minh... Nhưng hai anh em Minh đã khuất bóng. Kim Chi cười, nói thôi chị cho ảnh để làm kỷ niệm.

Minh sung sướng quá, vừa đi vừa ấp cái khăn lên mũi hít hít khiến Tổ Quyền phát tức cười. Con nhỏ thấy người lớn thiệt là rắc rối và... điên điên! Riêng Minh thì đầu cái mu-soa quý báu đó dưới gối, đêm nào cũng lấy ra ấp lên mặt, đề mê như là đang được... hôn khuôn mặt yêu kiều của Lệ Nga.

Trong thời gian này có người đã chịu mua căn nhà của chú thím Năm. Họ nói sẽ lấy nhà trong vòng một tháng. Chẳng những Tổ Quyền buồn mà cả ba người kia cũng rầu rĩ không kém. Họ bàn nhau sẽ lén rủ nhau đi chơi cho thỏa thích. Biết chừng nào mới gặp lại Tổ Quyền? Vậy là bốn người đi chơi Vườn Bách Thảo, đi coi hát bóng, đi ăn mỳ, ăn hủ tiếu với nhau. Lúc này Lệ Nga và Minh đã khấn khít với nhau lắm rồi...

Tổ Quyền về quê mang theo kỷ niệm của những ngày thi vui vẻ này. Kim Chi tặng bạn chiếc vòng đôi mỗi lên nước lóng bóng. Chị Lệ Nga tặng Quyền một sợi dây chuyền bằng bạc, có mặt hình trái tim cần một hạt ngọc trai nhỏ xíu nhưng rất xinh. Anh Minh tặng "con chim xanh" của mình mấy quyển truyện nhi đồng rất đẹp.

Ở nhà quê không có đèn điện. Chung quanh nhà là vườn dừa, vườn xoài rộng mênh mông. Chiều xuống thật nhanh, bên ngoài tối mờ, ếch nhái kêu ềnh oang, đom đóm lập lòe trên mấy tàn cây. Gió đưa những ngọn tre, ngọn dừa éo lá như những cánh tay ma. Nhà ông nội là một căn nhà nền đúc rất lớn. Gian giữa thờ sắc thần, có màn the trắng mỏng tanh che ngang. Ông cấm bọn trẻ lai vãng tới đó. Khủng khiếp hơn nữa là có một căn phòng ông Nội để sẵn một cái... quan tài, tuy sơn son thếp vàng rực rỡ nhưng cũng đầy vẻ dọa nạt! Thành ra đối với Tổ Quyền và mấy đứa con của chú Út, hai nơi này thiệt là kỳ bí! Con nhỏ sợ lắm, đến tối là đeo dính mẹ. Sau vài tháng mới quen quen. Có bạn mới cũng vui. Những đứa bạn trên tuy quê mùa nhưng thiệt thà chất phác, không đông dạnh, phách lối như mấy đứa bạn học con nhà giàu trên Sài Gòn. Tụi nó dắt Tổ Quyền đi câu cá, đi tắm sông, đi ăn cắp ổi trong vườn Ông Bảy Nhiên bị chó rượt chạy té rách quần, trầy đầu gối... Tuy vậy Tổ Quyền cũng nhớ con Kim Chi da diết. Nhỏ tự hỏi không biết chuyện tình của anh Minh và chị Lệ Nga đi tới đâu rồi. Mong là "thằng cha Thắng" đừng nhảy vô phá đám.

Lụi hụi rồi sắp sửa tới hè. Anh Minh viết thư báo tin sẽ về quê chơi một tháng. Tổ Quyền tính từng ngày một. Từ hồi trở về Tân An tới giờ, không có tin tức gì trên Sài Gòn hết trơn...

Tổ Quyền theo thằng Đực, là đứa ở làm những công việc nặng nhọc trong nhà, xuống chợ Cao Lãnh đón anh. Đực mười sáu, mười bảy gì đó nhưng to lớn, mạnh khỏe.

Thấy Minh từ trên xe đồ bước xuống, Tổ Quyền mừng quá chạy a lại kêu anh Minh... anh Minh. Minh cũng mừng rỡ, nhấc bổng cô em họ lên quay một vòng trước những cặp mắt kính ngạc của những người dân quê. Hai anh em cười ròn rã. Minh đặt em xuống đất, ngắm nghía như người ta ngắm một món đồ:

- Bây giờ ra dáng tiểu thư lắm rồi đó cô nhỏ. Mới có một năm mà Tổ Quyền lớn như thổi. Chắc nhờ ăn nhiều tôm

cá chó gì.

Tổ Quyên hờn hờ:

- Đúng rồi. Em sẽ nói má cho anh ăn cá lóc nướng trui nè, tôm càng kho tàu nè, tôm nướng ăn với bún nè, lươn um nè...

Minh lật đật sì tốp:

- Thôi thôi... Kể thêm nữa anh chưa ăn mà đã muốn... no bể bụng rồi đây nè!

Tổ Quyên cười ngặt nghẽo:

- Phải phải. Bây giờ mình lấy đồ rồi về.

Thắng Đực xách cái va ly nặng trĩu bỏ lên xe lôi. Minh và Tổ Quyên xách mấy cái giỏ đệm, leo lên ngồi ở băng sau hồi người chủ xe chạy cho mau. Minh nói đi từ Sài Gòn về cực quá. Phải qua Bắc Mỹ Thuận, vòng lên Sa Đéc, rồi đi ngược qua Bắc Cao Lãnh. Mặt cả ngày trời. Đường lộ trải đá xanh nên xe lôi chạy dần lên dần xuống ề cả cặp mông. Hồi nãy nổi vui gặp lại anh khiến Tổ Quyên không nhìn kỹ. Bây giờ ngó lại thì hình như Minh hơi ốm hơn lúc xưa. Con nhỏ liến thoắng hỏi thăm tin tức của Kim Chi và chị Lệ Nga. Minh nói Kim Chi vẫn mạnh, nhỏ vừa gia nhập ban hợp ca Thiếu Nhi của Đài phát thanh Pháp Á. Hy vọng sẽ trở nên một danh ca sau này. Nhưng anh không nói gì tới chị Lệ Nga. Tổ Quyên nghĩ chắc anh ngại miệng trước mặt người lạ là thắng Đực. Thôi để lúc khác sẽ hỏi.

Gặp cháu, ông bà nội, chú thím Út và ba má Tổ Quyên mừng lắm. Bác ba gái mua quà hậu hĩ cho mọi người. Riêng ông nội được hộp trà Thiết Quan Âm loại thượng hảo hạng, vì ông vốn ghiền trà nặng. Bà Nội được biểu xấp gấm Thượng Hải màu bần quân, nổi bông mai lan cúc trúc vàng rất sang trọng. Bà nói để may áo dài mặc Tết. Buổi cơm chiều thiết là thịnh soạn. Cá bống mú chưng tương hột, gà xé phay trộn gỏi sen, giò heo hầm măng măng tống... Minh ăn một bữa thờ không ra hơi.

Khi những người lớn rút hết vô buồng, Tổ Quyên rủ Minh ra ngồi ngoài căn nhà ăn bánh ú vừa ngấm trăng vừa tâm tình. Con nhỏ không quên nhờ thắng Đực đốt một đồng ung nhỏ để đuổi muỗi. Bữa nay trăng mười sáu nên sáng như gương, ẩn sau khóm trúc ngà đẹp như tranh vẽ... Khi nghe Tổ Quyên hỏi chuyện hai người đi tới đâu thì Minh buông tiếng thở dài, mắt đắm chiều nhìn vào màn đêm tịch mịch. Thấy thái độ anh như vậy, tuy ngạc nhiên nhưng Tổ Quyên không dám hỏi. Nhỏ linh cảm có chuyện gì không ổn đây. Trầm ngâm một hồi Minh cất tiếng kể, giọng buồn buồn:

... Sau khi Quyên đi rồi, Lệ Nga và Minh vẫn kiếm cơ hội gặp nhau. Nhưng lần nào cũng có mặt Kim Chi. Bà mẹ của Chi không bao giờ cho phép Lệ Nga đi ra ngoài một mình. May mắn là năm đó cả hai đều thi đậu. Thấy Lệ Nga thi cử xong rồi, ba má công tử Thắng bèn nhờ bà mai đánh tiếng hỏi cô cho con trai họ. Dĩ nhiên Lệ Nga phản đối hết mình, nhưng ông bà thân sinh của cô chỉ có thể chờ một nơi mà tất cả các cô gái khác đều mơ ước! Nga chề Thắng học dốt, mẹ cô nói nó có đi xin việc với ai đâu mà cần phải có bằng cấp cao? Nội mấy cái xương dẹt của nhà nó tui bây ăn ba đời cũng chưa hết nữa là. Hơn nữa, nó là con một, gia tài đâu phải chia năm xẻ bảy? Mặc cho bà mẹ viện đủ mọi lý do, Lệ Nga vẫn giữ vững lập trường.

Nhưng một hôm trời xui đất khiến làm sao Minh, Kim Chi, Lệ Nga vừa xem phim xong ở rạp Éden, mới tà tà đi dạo trên đường Lê Lợi, định sẽ đi ăn bún mỳ vàng bên Chợ Cũ, thì công tử Thắng lái Vespa đi ngược chiều. Thắng giục mình lo sợ vì cái gã thanh niên đi bên cạnh Lệ Nga rất là đẹp trai. Họ cười nói với nhau đầy vẻ thân mật. May mà họ lo nói chuyện không thấy hăng. Thắng bỏ ra một tuần lễ để điều tra. Sau cùng những điều hăng biết khiến hăng sửng sốt. Lệ Nga đã có người yêu. Hèn gì mà nàng một mực từ chối lời cầu hôn của hăng! Thắng kể sự thật cho mẹ nghe, mong bà tìm cách cưới Lệ Nga cho hăng. Mới đầu bà khuyên con nên quên "cái con nhỏ" đó đi cho rồi. Thiếu gì con gái mà phải khổ sở như vậy? Nhưng mẹ Thắng không hiểu trên đời còn có những kẻ khoái cái thú... đau thương như cậu quý tử của bà! Cậu còn nói đã lỡ tuyên bố với bạn bè là sẽ cưới Lệ Nga, bây giờ nếu thất bại cậu không biết giấu cái mặt mình ở đâu nữa?! Bà mẹ nghe vậy cũng mềm lòng, hứa sẽ đích thân tới nói chuyện với ba má của Lệ Nga. Là chỗ quen biết thân tình nên hai bên nói chuyện với nhau rất thoải mái. Mẹ Thắng nhắc lại lời cầu hôn và lần này làm như vô tình kể lể:

- Anh chị biết hôn, tui tui mới cho trang hoàng lại cái biệt thự ở đường Duy Tân để cho vợ chồng cháu Thắng ở sau ngày cưới. Tui tui cũng biết đám trẻ bây giờ đâu có muốn chung đụng với đám già tui mình. Để tui nó tự do với nhau là tốt nhất. Ba thằng Thắng tui cũng tính mở một hãng xuất nhập cảng tơ lụa cho cháu nó làm giám đốc. Cưới vợ rồi cũng phải tập làm ăn với người ta. Tuy rằng trước sau gì cái gia sản to tát của tui tui cũng thuộc về vợ chồng nó. Nhưng phải biết chí thú làm ăn mới giữ được của phải không anh chị? Lang bang hoài đâu có được.

Bà ta nói xong cười khanh khách. Ba má Lệ Nga nghe tới đâu thì cảm thấy... khòe tới đó. Nhà họ tuy giàu nhưng thấm vào đâu với gia đình thằng Thắng? Cái viễn ảnh con gái mình sẽ ngồi trên đồng vàng, sung sướng cả đời khiến hai ông bà quyết định nhanh chóng. Mẹ Lệ Nga hứa theo:

- Dạ, chị dạy chỉ phải. Cháu Thắng cũng nên tập theo anh làm ăn mới được. Có gia đình rồi cũng khác lúc còn độc thân. Con Nga nhà này được anh chị thương thiết là có phúc. Tui tui sẽ dạy cháu ráng phụ giúp chồng một tay. Đồng vợ đồng chồng tát biển đông cũng cạn mà! Anh chị cứ về coi ngày tốt mình sẽ cho tui nó làm lễ hỏi. Không biết sau này ra sao, chớ bây giờ so tuổi, cháu Thắng tuổi mèo con Lệ Nga tuổi mùi thiệt là hợp lắm đó.

Hai bên gia đình thiệt là hể hà. Cùng là một tin, nhưng đối với Thắng đây là một tin vui, còn đối với Lệ Nga thì chẳng khác nào một tiếng sét giữa bầu trời quang đãng! Trước cái quyết định dứt khoát của cha mẹ, cô chỉ còn biết khóc. Bức thư do Kim Chi tìm cách đưa tới tay Minh khiến chàng chới với. Minh suy nghĩ cả một đêm rồi quyết định đem cả câu chuyện thú thật với cha mẹ. Cậu năn nỉ hai người tới nói chuyện phải trái với cha mẹ Lệ Nga, đợi cậu thi xong Bac II rồi sẽ xin làm đám cưới. Thấy con năn nỉ quá bác Ba của Tổ Quyên cũng bầm bụng xin tới gặp ba mẹ của Lệ Nga. Nào ngờ, sau khi nghe bác gái trình bày xong, mẹ của Lệ Nga khinh khinh trả lời:

- Cám ơn anh chị đã có lòng muốn xin cháu về làm dâu. Nhưng nói gần nói xa hồng qua nói thiệt. Vợ chồng tui đã nhận lời chỗ khác rồi. Chắc anh chị cũng có nghe tiếng ông bà chủ hãng dệt Phụng Hoàng chớ gì? Đó, tui tui gả cháu Nga cho cậu con trai duy nhất của họ đó (nhấn mạnh bốn tiếng con- trai- duy- nhất). Thôi thì cháu Minh ráng thi đậu, kiếm việc làm đàng hoàng, lo gì không cưới được vợ. Ồi, đời nay con gái thiếu gì! Nói nào ngay con Nga của tui cũng có phúc. Bước một bước là thành bà chủ hãng, có kẻ hầu người hạ lập tức. Tháng tới này tui nó làm đám hỏi. Trong vòng ba tháng sau sẽ cưới.

Nghe cái giọng khinh người này mẹ Minh ứa gan, ngồi thêm chút nữa bèn cáo từ ra về. Mẹ Lệ Nga bồi thêm cú... ân huệ:

- Xin chị về nói với cháu Minh khỏi mắc công tìm cách gặp con Nga nhà này nữa. Nếu cháu thương con Nga thì xin để cho nó vui vẻ về nhà chồng!

Nghe cái giọng hân học của mẹ là Minh biết cuộc tình của chàng với Lệ Nga đã đi đến chỗ bế tắc. Nhưng chàng vẫn hy vọng nơi tấm lòng chung thủy của người yêu. Minh tìm cách liên lạc mấy lần, nhưng Lệ Nga bị canh giữ nghiêm ngặt quá. Cuối cùng Minh đành bỏ cuộc, đau đớn nhìn người yêu lên xe hoa. Đám cưới của Thăng-Nga rình rang lắm. Cả giới thượng lưu Sài Thành đều được mời. Sau đám cưới độ hai tuần, nhân lúc cha mẹ đi dự tiệc, Kim Chi chạy qua nhà kiếm Minh. Nhỏ đưa cho chàng một cái hộp vuông, may bằng "satin" màu tím rất đẹp. Trong đó có đầy đủ những bức thư Minh đã gửi cho Lệ Nga. Kim Chi nói trước hôm đám cưới chị Nga khóc quá trời. Lúc sau này chỉ ồm ồm. Chị Nga nhắc rằng suốt đời chỉ sẽ nhớ và thương một mình anh thôi. Lệ Nga không dám trở về đường Lê Quang Định thường. Nếu lỡ tình cờ gặp lại người xưa?...Và khu vườn cu,ổ nơi đã chứng kiến lần gặp gỡ đầu tiên của hai người. Ôi bao nhiêu là kỷ niệm êm đềm ở chốn này! Minh nghe kể tới đâu dứt từng đoạn ruột tới đó. Để quên, chàng vùi đầu vào sách vở và kết quả về vang kỳ thi Bac II vừa qua.

Kể xong Minh ngậm ngùi kết luận:

- Anh thương Lệ Nga nhưng đâu không lại với cái gia sản kết sù của Thăng. Thôi thì anh cũng cầu xin cho Nga được hạnh phúc bên chồng. Coi như anh chị có duyên mà không nợ. Sau vài phút trầm ngâm, Minh tiếp giọng đầy phấn khởi, Quyền biết hôn, anh đã ghi danh học được. Mong của anh là sau này sẽ mở một được phòng thiết lớn. Biết đâu trời thương sẽ cho anh thực hiện được mộng ước của mình?

Tổ Quyền ngồi yên nghe anh kể với tâm trạng bàng hoàng. Vậy mà nhỏ còn tưởng...! Chưa kịp nói lời nào để an ủi anh thì Minh đã đứng lên, vờn vai ngáp:

- Thôi mình đi ngủ nhỏ. Bữa nay anh đi đường dừ quá rồi. Ngày mai nói tiếp. Nhớ kiếm nhiều trò vui cho anh đó nghen.

Tổ Quyền nhoèn miệng cười:

- Dạ, em với anh Đức đã chuẩn bị sẵn hết rồi.

Sau khi dẫn Minh về buồng ngủ, Tổ Quyền cũng về phòng mình, leo lên giường. Nhưng những điều được nghe trước đó khiến con nhỏ trăn trở mãi. Quyền nhớ tới những bụi hồng mà Lệ Nga tương tiu như con mọn. Chị đi rồi ai sẵn sóc chúng nó? Nhút định không phải con Kim Chi rồi đa. Ôi, tội biết chừng nào những đóa hồng đầy hương sắc của chị Lệ Nga... Suy nghĩ lan man, Tổ Quyền đi vào giấc ngủ lúc nào không hay. Cô nhỏ thấy mình đi vô vườn nhà con Kim Chi bằng ngõ sau. Trong vườn vắng lặng như tờ. Tổ Quyền ngó quanh, thấy cây mận trổ bông trắng xóa. Nhỏ đi về hướng mấy khóm hồng... Tổ Quyền giựt mình, dụi mắt: trước mặt cô nhỏ, những thân cây khô héo, lá vàng xác xơ. Dưới đất phủ đầy những cánh hoa tàn... Những nụ hồng đủ màu còn trên cành cũng héo úa, gục đầu thảm hại... Tổ Quyền hốt hoảng cất tiếng gọi Kim Chi ơi... Kim Chi...!!!

TIÊU THU

(Quebec, Canada)